

Crear. Fertilitzar el jardí (Contenidos Superfluos)

En tots els àmbits creatius, comptant-hi les arts vives, la globalització ha provocat una certa uniformització i estandardització dels processos, els temes, els discursos i les estètiques. Amb la intenció, sovint involuntària, d'emmotllar les nostres creacions a un sistema de producció i distribució que tendeix a rebutjar les formes més heterodoxes, sovint domestiquem el nostre impuls creatiu per ajustar-lo a una noció preconcebuda de sofisticació o contemporaneïtat. En la creació contemporània, aquesta noció de sofisticació sovint es vincula amb una tendència cap a la descontextualització, la despersonalització, la universalització i la ubiqüitat. El que és contemporani tendeix a ser brillant, transparent i asèptic. Aquesta uniformització redueix la riquesa de l'intercanvi d'idees en l'esfera pública, un espai que el cineasta i escriptor Alexander Kluge ha comparat amb un jardí: un espai simbòlic que representa la vida mateixa, la multiplicitat d'experiències, les intercon-

nexions entre elements diversos, un tapís de narratives entrecruades.

Però nosaltres som de poble. I la nostra educació i perspectiva artística s'han desenvolupat lluny de la centralitat i l'hegemonia de l'imaginari urbà. La nostra mirada serà sempre perifèrica perquè, inevitablement, s'ha forjat des dels marges, estretament vinculada al paisatge i al diàleg amb l'entorn social. Som, per dir-ho d'alguna manera, fills bastards de la contemporaneïtat. Hem crescut mirant el bosc, anant al mercat del divendres i jugant a la brisca els diumenges a la tarda. L'accés al món de l'art oficial es limitava a sortides esporàdiques organitzades per l'escola. El museu (i el teatre) eren espais exòtics, gairebé indesxifrables.

Potser per això ens sentim afins a les pràctiques contextuais, ja que ens permeten treballar a través del diàleg i l'horitzontalitat, posant en marxa dinàmiques comunitàries, contextualitzant i donant sentit als nostres processos creatius. En definitiva, ens permeten recuperar aquella curiositat de

la infantesa, practicar el gest radical de l'escolta i el compromís amb els altres i amb la nostra pròpia pràctica.

Un exemple clar d'aquesta necessitat de dialogar amb l'entorn a través de les arts vives és l'espectacle *Ciutat dormitori*, que vam estrenar la tardor del 2021. *Ciutat dormitori* és una passejada crítica i col·lectiva pel cementiri local per descobrir quines són les dinàmiques urbanes i socials que es posen en joc en un espai com aquest, sobre quines són les polítiques públiques al voltant de la mort i la seva gestió, i sobre la nostra relació amb el treball i el descans. La peça compta amb la participació de cinc treballadors o treballadores del sector funerari que comparteixen les seves vivències i que ens ajuden a comprendre millor el funcionament del cementiri. Gràcies a l'adaptació dramaturgic a diferents contextos, hem après que el que és local té un gran potencial per connectar amb idees que van més enllà del seu entorn immediat. De fet, actualment treballem en l'adaptació de l'espectacle al cantonès per estrenar-lo a Hong Kong aquesta primavera.

Sigui com sigui, tal com creu Alexander Kluge, considerem que una de les nostres responsabilitats com a creadors d'arts vives és generar projectes que, en última instància, fertilitzin el jardí de l'esfera pública i evitin que es converteixi en un ermàs.

>> Espectacle *Ciutat dormitori*, presentat al Sismògraf del 2023, al Cementiri Municipal d'Olot. (Foto: SÍLVIA POCH)

* Contenidos Superfluos som Irene Visa Carreras, Laila Rosato Lüke, Clàudia Robert Malagelada, Pau Masaló Llorà i altres col·laboradors de diverses branques i disciplines artístiques, alguns de les comarques gironines.